

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *S. M.*
Cím: *Budapest, a feledékeny emberek városa*

Forrás: *Pesti Hírlap*

(Hely) *Bp.* (Idő) *1942 III. 9.* (Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás
Tárgy <i>351.74</i>
Hely
Idő <i>"1942"</i>
Személy
<i>351.741</i>

Budapest, a feledékeny emberek városa

Látogatás a talált tárgyak osztályán

A Nagyatádi Szabó-utcában, külön épületcsoportban őrzik a villamosokon és autobuszokon felejtett tárgyakat. Hirtelen nem is lehet elmondani mennyi minden van itt, vagy hogy az egyik tisztviselő szavaival éljünk, „szájharmónikától tengeri herkenyűig” minden. Az ernyőkől és akasztásokból üzletet nyithatnának, a kesztyűkről, könyvekről és sétatárcákról nem is szólva. De értékes tárgyakat is találnak, pénztárcákat, kar- és zsebórákat, ékszereket, no és mióta a strand és kiránduló szezon beállt, strandfelszereléseket és gypaju takarókat. A legérdekesebb az, hogy az elvesztett tárgyak negyedrésztét egyáltalán nem keresik, ezeket két hónap után átviszik a rendőrségre, mert itt nem tudnák hová rakni az összegyűlt tárgyakat. Ott se tartják tovább egy évnél, ha ekkor sem jelentkeznek értük, elárverezik és a pénz jótékony célra fordítják.

Nincs olyan nap, hogy ne találjanak egy tucat pénztárcát. A nők nagyalaku retiküljeiket épp oly könnyen elhagyják, mint apró patkóerszényeiket. Általában a nők könnyebben veszítik el holmijukat, ami azt bizonyítja, hogy szórakozottabbak, mint a férfiak. Vagy talán több a gondjuk!... A tárcákban talált tárgyakat leltározzák a tulajdonosnak fel kell sorolnia mi volt benne, csak így kapja vissza jogos tulajdonát. A szabadon talált pénzzel már

bonyolultabb az eljárás, tudniillik az is megtörtént már, hogy egy nagyobb összegért egymásután többen is jelentkeztek, mindazok, akik látták mikor a kalauz megtalálta az elvesztett pénzt. Ilyen esetben igazoló okmányokat követelnek és az illető, mielőtt elviszi a pénzt, köteles megadni pontos címét. De még a nagyobb összegű pénznek se mindig akad gazdája, a pár pengőt tartalmazó tárcákról nem is szólva. Csak nemrég történt, hogy négyszáz pengőt találtak a földalattin és annak ellenére, hogy már a lapokban is tettek közzé felhívást, gazdája nem jelentkezik.

Azokkal ellentétben, akik sohasem keresik az elvesztett tárgyakat, van egynehány állandó „kliens” is, akik egyenesen ideszaladnak, ha elveszítenek valamit. Még akkor is, ha történetesen nem a Beszkárt-kocsikon hagyták el. Ilyen például egy nyugdíjas úriember, aki havonta ötször-hatszor megfordul itt, hol az óraláncát, hol a monokliját, hol a sétatárcát keresve. Egy magasabb állami hivatalnok állandóan a kulcsait veszíti el, de olyan szerencsés, hogy a kulcsok mindig előkerülnek. A napokban például a biztonsági zár kulcsát hagyta el, ha nincs meg, föl kellett volna történnie lakatossal a lakásajtó zárát. Eppen szombat délután volt és leutazni készült családjához a Balatonra. Mielőtt lakatost hívatott volna,

betelefonált a talált tárgyak osztályára, nem kerül-e be a kulcs? Nem került be, de utána néztek és meg is találták az egyik autóbusz ülése alatt. Ha egy óras késéssel is, de bemehegett lakásába és hozzáfoghatott a csomagoláshoz. És szótalan ehhez hasonló eset fordult már elő.

Nagyon sok ékszert találnak, aranyláncokat, karkötőket, függőket. A kalauz azonnai jelentést ír az általa megtalált tárgyról és ezt szolgálata végén a talált holmival együtt beadja a központba. Itt veheti át a tulajdonos, persze csak megfelelő igazolás után. Jellemző a férfiakra, hogy rengeteg karikagyűrűt találnak, melyek valószínűleg a „mellényzebből” kerülnek a padlóra... Egy bankárné, huszezer pengő értékű karkötőjét hagyta el az egyik autóbuzson. Mindenütt keresték, csak éppen itt nem, egy újsághirdetés útján jöttek a nyomára. A megtaláló természetesen illő jutalmat kapott.

Ugyisintén az a fiatal kalauznő is, aki egyik éjszaka adott jegyet egy igen jókedvű, mámoros hangulatu földbirtokosnak. Vidám este után igyekezett a szállodájába és hogy, hogy nem, nagyon megtetszett neki a szép szőke kislány, akit pár perces beszélgetés után megkért, fogadja el tőle emlékül briliánsokkal kirakott óráját, arany cigarettatárcáját és cimeres pecsétgyűrűjét. A jegykezelő visszautasítása után mindezeket megfogta és a nyitott ablak fölé tartotta. „Kidobom, ha nem fogadja el!” — jelentette ki a mámoros emberek makacs éiszánóságával. Mit tehetett

a szegény kis kalauznő? Elfogadta és még aznap bevitte a központba, ahol leltárt vettek föl a furcsa ajándékról! Másnap a földbirtokos rohant a rendőrségre abban a meggyőződésben, hogy az éjjel meglópták, mert már nem emlékezett nagylelkűségi rohamára... Milyen nagy volt a csodálkozása, mikor kiderült, hogy előző éjszaka elajándékozta az értéktárgyait.

Egy-egy kirándulásra alkalmas vasárnap után, ölszámra hozzák be a villamosban és autóbuzsban felejtett hátizsákokat, termoszkokat, demizsonokat és szájharmónikákat. Hétfőn reggel tízkor van a nyitás, ekkor már csoportosan állanak a folyosón az emberek és egyenként mennek be, kitélik a saját holmiját keresve. Nagy az öröm, ha ráakadnak. De legtöbbször ráakadnak, mert ha a Beszkárt alkalmazottak találnak meg valamit, az olyan biztos helyen van, akár a gazdájánál... S. M.